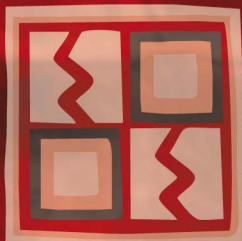

HADÍ ŽENA

HERNÁN HUARACHE MAMANI

HLEDÁNÍ PODSTATY ŽENSKÉ SÍLY

motto

duchovní román

motto

HERNÁN HUARACHE MAMANI

HADÍ ŽENA

HLEDÁNÍ PODSTATY ŽENSKÉ SÍLY

PRAHA 2015

Přeložila Lucie Chvojková

Copyright © 2005 Hernán Huarache Mamani

Translation © Lucie Chaya Chvojková, 2015

ISBN 978-80-267-0458-4

*Nebe mi poslalo anděla v podobě ženy,
aby mě vedl po mé cestě.*

POZNÁMKA AUTORA

Po zveřejnění knihy *Kurandera* se mnoho žen vydalo na cestu svého ženství. Některé začaly přemýšlet o své ženské roli, jiné se začaly řídit učením obsaženým v knize a další hledají řešení svých problémů někde ve světě daleko od domova.

Prostřednictvím fascinujícího příběhu ženy jménem Kantu se rozezněla podstata ženské duše v srdcích tisíců žen a přiměla je k hledání jejich skutečné síly v každodenním životě. I tyto řádky vzdávají hold bezmezné lásce. Té záhadné síle, která nám umožňuje vstoupit do magického světa, cestovat z jedné dimenze do druhé a čelit jakémukoliv nebezpečí s cílem udržet lásku při životě.

Všichni jsme neúnavnými cestovateli časem a prostorem a toužíme po koupelích v božské záři lásky, která má schopnost rozsvítit naše životy. Za temných nocí poskvřených egoismem však bují to, co kouzlo lásky zabíjí. A tak loďka manželství, zmítající se v rozbouřeném oceánu života, ztroskotá na útesech.

Lidská bytost v té chvíli zapomíná na svou božskou podstatu a odřízne duhový most, který umožňuje spojit nebe se zemí. Muž svým přehnaným materialismem pošpiní chrám lásky, který by mu dokázal zprostředkovat spojení s božskou podstatou, a nechává ženu zapomenout na pravý důvod její existence a jejího posvátného aspektu.

Osud ženy netkví pouze v rození dětí, otročení kolem rodinného krbu nebo v tom, že bude jen hračkou k uspokojení mužských vášní. Cílem jejího života je to, že se má plně podílet na výuce lásky a na vytvoření světa zaplaveného růžemi a jasmíny. Touží po světě plném lásky a krásy, kde staré ženy, kdysi mladé, sdílejí názory, myšlenky a zkušenosti s dívkami, které také jednou zestárnou, a šíří tak moudrost, jež se stane základem nové společnosti, ve které bude tím nejdůležitějším láska.

To je možné uskutečnit pouze tak, že se manželství začne považovat za školu lásky a štěstí. V současné společnosti je manželství pouze sociální institucí, jejímž prostřednictvím páry sotva dokážou dosáhnout několika málo zrníček štěstí.

Žít šťastný nebo nešťastný život je otázkou procesu duchovní výchovy, probuzení vědomí. Jen používáním energie srdce dokážeme přispět k duchovnímu růstu a povznesení muže a ženy.

Dobrodružství, která zažívá Lara, hlavní hrdinka této knihy, se odvíjejí ve společnosti nacházející se uprostřed změn, v níž muž a žena žijí ve vzájemném konfliktu. Trápení v manželství podobná těm Lařiným zažilo na vlastní kůži mnoho žen. I ony milovaly, trpěly a dychtily po tom, aby mohly kráčet po boku milujícího muže a spolu s ním vychovávat své děti.

Lara v touze po štěstí a vlastní ženské seberealizaci dá všanc sebe sama, bude čelit mnoha nesnázím, které na cestě potká, a bude bojovat do posledních sil.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

Hernán Huarache Mamani

1.

S FALEŠNÝMI ILUZEMI PROHRAJEŠ

Vítr zesílil, nadzvedl prameny vlasů Lary De Santis a vmetl jí do tváře zrnka prachu poletující vzduchem. Ten bolestně štiplavý pocit ji probudil. Ucítla písek na rtech i mezi zuby a teprve teď si uvědomila, že se právě probírala z hlubokého spánku.

Měla sucho v ústech, jazyk se jí lepil na patro a bylo jí hrozné vedro. Pokusila se vstát, ale nemohla se ani pohnout. Co si jí v tom bránilo. Pokusila se všemi silami zvednout hlavu, ale dokázala ji nadzvednout jen trochu. Nebyl to sen. Ruce i nohy měla přivázané každou zvlášť ke čtyřem kúlům, které trčely ze země. Její tělo tak tvořilo jedno velké X, které mířilo do všech čtyř světových stran.

Podle slunce stojícího vysoko na obzoru bylo jasné, že už je poledne. A ona ležela v té opuštěné krajině, kde bylo možné spatřit jen vyprahlou zem a nebe. S vypětím všech sil zvedla hlavu ještě o kousek výš a snažila se zjistit, kde se to ocitla a proč. V rámci možností, které jí omezený pohyb hlavy dovozoval,

se rozhlédla po okolí. Kolem sebe viděla jen narůžovělou zem a velké i malé kameny pravidelného oblého tvaru.

Ležela tam na zemi uprostřed něčeho, co vypadalo jako trosky jakési velké obdélníkové stavby, ze které už zbyly jen obvodové kameny připomínající, že tu kdysi dávno stály zdi. Ve směru jejich nohou stál kamenný stůl ve tvaru obdélníku, dost prostorný na to, aby si na něj mohl člověk pohodlně lehnout. Po její pravé i levé straně se tyčily dva menhiry, které vypadaly jako směšné lidské bytosti. Ať se snažila sebevíc, nedokázala jasně určit, co je za její hlavou. Připomínalo to trochu obětní oltář. Co tam zatraceně dělá?

Z malátnosti, která ještě před chvílí ovládala její tělo, už úplně procitla a snažila se vymanit z pout. Zjistila, že má nohy a ruce pevně přivázané ke kúlům koženými řemeny, které někdo pro jistotu ještě namočil, aby jí stáhly ruce a nohy ještě těsněji. Jak ale kožené pásky na rozpáleném slunci osychaly, škrtily ji stále více a s každým pokusem dostat se z jejich sevření se jí stále více zařezávaly do kůže, což jí působilo ostrou bolest.

Náhle si jako úderem blesku na všechno vzpomněla. Mama Maru — kurandera, která jí předávala svá učení, ji donutila vypít misku s odvarem z bylin, které to ráno připravila. Lara to udělala a krátce nato ji přemohla únava. A teď, aniž by pro to dokázala najít nějaké vysvětlení, ležela uvězněná na zádech, tady na tom divném místě.

U kurandery žila už mnoho dní. Byla stará jen věkem, udržovala si sílu zralé ženy a pružnost mladice. Mamma Maru jí podala misku, upřeně se jí podívala do očí a nařídila jí:

„Vypij to! Tenhle nápoj ti pomůže najít v životě správný směr a vyčistí ti hlavu.“

Moc se jí ta myšlenka nezamlouvala, miska byla navíc trochu špinavá. Laře, která měla ráda čistotu a byla přímo posedlá tím, aby bylo nádobí vždy dokonale čisté a zářivé, se při pohledu

na misku se špinavými okraji až zvedal žaludek. Ale nesmlouvavý výraz ve tváři Mama Maru a ráznost jejích slov ji donutily aspoň ochutnat.

Při prvním doušku ucítila v ústech zvláštní chuť — byla trochu nakyslá a lehce kořeněná. Její chuťové pohárky nic podobného neznaly. Udělalo se jí nevolno, ale protože byla rozhodnutá kuranderu poslechnout a nechtěla se trápit srkáním po malých doušcích, obrátila do sebe celý obsah misky najednou.

„Tohle by mi mělo pomoci najít správnou cestu?“ ptala se sama sebe pochybovačně, ještě před tím, než obsah misky vypila.

Není v této zemi jako turistka, ale přijela sem meditovat, přemýšlet a najít smysl svého života.

Ještě před několika měsíci jí bylo dokonale jasné, co chce a kam ve svém životě směřuje, teď se ale cítila zmatená a ztracená. Měla pocit, že je lodí na rozbouřeném moři, bez kapitána, bez kompasu a bez mapy. Nevěděla, kam zamířit, vlastně ani nevěděla, do jakého přístavu by chtěla doplout: byla na otevřeném moři a neuměla zakotvit. Neměla vůbec žádnou představu o tom, jak naložit se svým životem, čeho by chtěla dosáhnout a po čem opravdu touží.

„Jasně, že ano! Potřebuješ právě tento nápoj a brzy pocítíš jeho účinek.“

Po těchto slovech tedy Lara celý obsah misky bez smlouvání vypila a prázdnou ji vrátila Mama Maru, která ji sledovala jestřábím okem. Jako by ve tváři Mama Maru na okamžik zahlédla náznak sarkastického výrazu, ale pokud to byla skutečně pravda, tak okamžitě zmizel. A teď tam ležela na opuštěném místě na zemi s přivázanýma rukama a nohama, pod žhavým sluncem a vyprahlá spalující žízní.

Teď v poledne slunce vysoko na nebi doslova žhnulo. Její oblečení bylo horké, ale aspoň ji chránilo před spálením. Měla

mokrý záda od potu, který jí stékal dolů po obou bocích i ramenou. Lara cítila, jak jí kůže na obličejí ztvrdla, jako by přes ni měla něco přetaženého, ale nemohla dělat vůbec nic, ani dotknout se tváře prsty. Jediné, co dokázala, bylo zvednout hlavu ve snaze pochopit, kde se nachází.

Ležela mezi troskami jakési stavby na rozlehlé planině, na které nebylo ani stopy po nějaké vegetaci. Jen samý písek a kamení. Téměř měsíční krajina. V dálce se rýsovaly siluety hor zahalené mlžným oparem, který jim propůjčoval šedou barvu v odstínu olova a také nádech mystiky. Neudržela déle tíhu hlavy, jak byla zesláblá, a tak ji znovu položila na zem. Ostré světlo jí řezalo do očí. Znovu se podívala nahoru na nebe a spatřila supy kroužící ve slunci. Bylo to asi dvacet černých ptáků, kteří se živí mrtvolami. Občas napadají i toho, kdo už nemá sílu nebo se nemůže hýbat, aby se bránil. Lařinu mysl ovládla znepokojivá myšlenka. Je tam proto, že má zemřít?

„Panebože,“ zvolala. Cítila se jako vězeňkyně. „Proč jsem tady? Co se děje? Proč jsem přivázaná k těm kúlům?“

Supi zůstali k jejím výkřikům naprosto neteční, dál kroužili nad ní a stále se přibližovali. Teď je viděla zcela jasně. Létali asi dvacet metrů nad ní a ona si uvědomovala, že jestli se budou přibližovat stejnou rychlostí jako dosud, brzy budou kroužit jen pár metrů nad ní a potom...

Představovala si, jak ji trhají kousek po kousku svými ostrými zobáky. Nejdříve sežerou její vnitřnosti, a pak se pustí do zbytku těla, až tam zůstanou ležet jen holé kosti. Zmocnil se jí smrtelný strach. Takhle zemřít opravdu nechtěla!

„Pomóóoc, pomozte mi někdo,“ křičela ze všech sil, které v sobě našla. „Mama Maru, kde jsi? Rozvaž mě!“

Její hlas se rozléhal pustou planinou do dálky.

„Mama Maru, Mama Maru, to už stačí! Prosím tě, rozvaž mě!“ zavolala znovu zoufale.

Nikdo jí neodpověděl, na planině vládlo téměř hrobové ticho, jediný zvuk vydávali svými křídly supi kroužící nad ní. Lehký vánek si opět pohrál s jejími rozpuštěnými vlasy a vmetl jí do obličeje a do očí trochu písku.

Lara se snažila vyprostit z provazů alespoň jednu ruku, ale byla přivázaná ke kůlu příliš napevno, takže jí bylo hned jasné, že nemá žádnou šanci. Zkusila to s druhou rukou a pak i s nohama, se stejným výsledkem. Byla téměř přikovaná k zemi.

Ještě jednou se podívala směrem k nohám, aby si dobře prohlédla obdélníkový kámen, a myslela na svoji smrt. V tu chvíli její mysl zachvátily černé myšlenky a vzpomněla si na to, co četla o lidských obětech v Jižní Americe. Dobře si vybavovala nedávný archeologický objev na hoře Ampato, v jižním Peru, kde vládl věčný sníh. Našli tam tělo ženy, která byla obětována bohům. Měla takhle skončit i ona? Stát se obětinou na tomhle kamenném stole?

Snažila se nepříjemné myšlenky zapudit, ale jak čas plynul, útočily na její mysl stále naléhavěji. Před očima se jí odehrával film, ve kterém ji skupina peruánských domorodců táhne k obětnímu kameni a nabádá ji, aby čelila smrti hrdě a důstojně. Kněz v pozeňnaném věku pak otevírá její hrud' jediným řezem peruánského obřadního nože tumi a vyjímá z ní srdce, které stále ještě tluče.

„Ne, kdepak,“ pomyslela si. „Tahle neskončím. Je to určitě jen krutý žert Mama Maru. Ona se vrátí a osvobodí mě.“

Trpělivě čekala, ale kurandera nepřicházela. Směrem od západu k východu začal foukat vítr a oznamoval příchod západu slunce. Měla žízeň, ale dost ji uklidnila skutečnost, že supi odletěli z jejího zorného pole.

S dalšími uplývajícími hodinami si do její hlavy znovu našly cestu černé myšlenky. Byla v nebezpečí. Přemýšlela, jak se zachránit. Přece tady takhle nezemře? Musí najít nějaké řešení.

Přemýšlela, jak se z pasti uprostřed tiché pouště daleko od civilizace dostat.

Nevymyslela vůbec nic, jen si ještě více uvědomila bolest, žížeň a skutečnost, že je tam naprosto beznadějně přivázaná k zemi. Pak ji přepadl strach ze zvířat, hlavně z plazů, kteří v těch neobydlených končinách jistě žijí. Nejvíc se bála hadů. Představila si, jak se jeden z nich plazí směrem k ní. Moc dobře věděla, jak jsou někteří z nich jedovatí. Stačilo by jedině uštknutí a byl by s ní konec.

Začala znovu zoufale křičet o pomoc, pak prosila o slitování, a když se jí opět nedostalo žádné odpovědi, popadl ji vztek a začala nadávat. Pak všechny proklela a nakonec propukla v zoufalý pláč. Jak se snažila vyprostit ruce a nohy z provazů, stále více si je rozdírala, takže jí ostré kožené řemeny téměř přerézaly tepny. Cítila se bezmocná, bezbranná a opuštěná. Začala ze sebe znovu vydávat zvuky, ve kterých se zoufalý pláč mísil s křikem. Mama Maru jí připravila skutečně krutý žert. Uvědomila si, že tam leží takhle uvězněná vinou jednoho muže. Svého manžela. Tolik se pro něj obětovala, a on ji opustil kvůli jiné ženě. Aby unikla bolestným vzpomínkám, které ji neustále pronásledovaly, vydala se na druhý konec planety, do dalekého Peru, aby tu skončila přivázaná k zemi v opuštěné poušti. A napadlo ji ještě něco jiného. Jediné lidské stopy, které se v těch končinách vyskytovaly, byly ty její a pak také stopy Mama Maru. Zanechaly je za sebou na cestě sem. Šlapaly pěšky až k tomuto místu poté, co vystoupily na prašné, ale sjíždě cestě z kamionu, který tudy jel do dolů. Mama Maru jí cestou řekla:

„Když má člověk štěstí, projede tudy jednou za dva týdny kamion. Ale někdy ani to ne.“

Jestli ji nikdo nepřijde osvobodit, stane se tohle místo jejím hrobem. Supi nad ní budou trpělivě kroužit vzduchem a dříve nebo později se dočkají. Umře žízni a oni budou mít hostinu.

Supi se opět vrátili a kroužili zase o kousek blíž. Teď už mohla jasně rozeznat jejich tmavé, kovově šedé zobáky, červený krk a hranatá černá křídla, jejichž kraje vypadaly jako roztažené prsty. Supi nad ní majestátně plachtily vzduchem a trpělivě čekali na moment, kdy budou moci zaútočit.

Laru opustila poslední naděje. Začala znovu zoufale plakat. Jak zvedla hlavu, steklo jí několik slz až k puse a slané kapky trochu svlačily vyschlá ústa.

Najednou supi jako na povel odletěli a ona zaslechla blížící se kroky. Pokusila se tím směrem otočit hlavu, ale nešlo to. Kroky přicházely odkudsi za její hlavou a byly slyšet stále silněji. Mohla to být jen Mama Maru. V tu chvíli zahlédla stín, který prozrazoval ženskou postavu v sukni, s šátkem přes ramena a kloboukem na hlavě.

Lara se uklidnila ihned poté, co jí Mama Maru nastříkala trochu vody na rozpraskané rty. Několik kapek jí steklo do úst. I tak dokázaly ukojit největší žízeň a jako zázrakem ji vrátily do života.

„Pij pěkně kapku po kapce, protože to je to jediné, co dostaneš. A tak to bude, dokud se nenaučíš, jak to v životě chodí,“ pronesla kurandera klidným hlasem.

Lara se na ni pozorně podívala a snažila se vyčíst z výrazu její tváře co nejvíce. Spatřila v ní jistotu a rozhodnost. Bylo jí jasné, že je v jejích rukou. Fyzicky nemohla pro své vysvobození udělat vůbec nic. Napadlo ji, že musí zapojit rozum, ten jediný ji z této situace mohl dostat. Položila Mama Maru hned několik otázek najednou:

„Proč jsi mě tu přivázala? Jaký to má smysl? Proč mě takhle mučíš?“

„Vidíš? Umíš jen škemrat, stěžovat si a fňukat. Neumíš si vzít k srdci ponaučení, které ti život nabízí,“ odpověděla jí kurandera. „Jsi tady, protože se chceš stát opravdovou ženou, je to tak? Chceš být jednou z těch žen, které dokážou čelit jakékoliv

překážce, snaží se ji za každou cenu překonat a umí se postavit jakékoli nástraze. Zatím ses ale vůbec nic nenaučila.“

„Odvaž mě a odveď mě odsud.“

„Umíš jenom jedno. Dávat rozkazy. Když tě ostatní neposlouchají, naléháš, vyžaduješ, ale sama ze sebe nedokážeš dát vůbec nic,“ pokračovala klidně Mama Maru.

„Co ti asi můžu dát tady na tom místě a v téhle situaci?“ křikla na ni Lara zlostně a úplně při tom zapoměla na bolest zad a hýždí, ztuhlých dlouhými hodinami, po které tam ležela stále ve stejné pozici.

„Přemýšlej, rozebírej a medituuj nad svojí existencí a hlavně začni být trochu praktická. Život musíš žít teď. Nemá smysl ztrácet čas tím, že si budeš v hlavě stále dokolečka omílat, co jsi mohla udělat a neudělala, nebo se sžírat úzkostí a strachem z budoucnosti. Chceš snadné řešení svého problému. Chceš po mně kouzlo, kterým se všechno změní. Chceš rozumět životu, aniž bys ho skutečně žila. Používáš jen hlavu a vůbec nezapouješ tělo, což je jen teorie bez praxe. Ani tě nenapadne, že bys v praxi mohla využít svých dosavadních zkušeností.“

„Já ti vůbec nerozumím. Tohle určitě není způsob, který mě tomu naučí. O žádné mučení jsem tě určitě nežádala.“

„Máš pravdu. Pro tebe je to mučení. Tohle ale je forma učení. Je to lekce skrze bolest, tak aby sis ji navždycky zapamatovala. Někdy to jde bohužel jen prostřednictvím těžkých zkoušek. Jen tak mohou muži i ženy bez rozdílu zmoudřet a nabýt většího klidu a schopnosti čelit problémům spojeným s budoucností.“

„Prosím tě, rozvaž mě. Vysvobod mě a já odejdu. Už s tebou nebudu.“

Mama Maru se zasmála, jako by jí bylo úplně jedno, že Lara trpí, a pak řekla: „Vidíš? Jsi stále ta rozmazlená holka a nic jsi nepochopila. A přitom chceš být opravdovou ženou. Ty si ale berou z nesnází poučení.“

„Co se můžu naučit tady na tom opuštěném zaprášeném místě, které slunce úplně spaluje?“

„Přesně takhle vypadá tvůj život. Máš pocit, že máš svázané ruce i nohy, omezuje tě spousta myšlenek, pocitů a nesmírná spousta potřeb. Když ses podívala na ty supy kroužící na nebi, viděla jsi jen jejich negativní stránku. Myslelas jen na to, že chtějí sežrat tvoji mrtvolu. Vůbec nic jsi nepochopila. Tak jako existují ptáci, kteří požívají mrtvoly, existují negativní myšlenky, které ohrožují naši existenci a které krouží jako supi nad naší myslí. Ty ale neděláš vůbec nic pro to, abys je zahнала, stejně jako jsi neudělala nic pro to, abys odehnala supy. Ukaž jim, že žiješ! Křič, volej, vyj. Když uvidí, že jsi plná života, odletí jinam. To samé platí pro tvoji mysl. Ukaž, že jsi rozhodná a že v tvé hlavě není prostor pro žádné negativní myšlenky, protože ty tě jinak jednoho dne úplně pohltní a zničí ti život. Musíš si dodat odvahy!“

Lara si náhle uvědomila dvě stránky situace, v níž se nacházela. Na jedné straně sama sebe považovala za vězeňkyni na pokraji smrti, spějící k jistému konci. Na druhou stranu tu teď proti ní stála žena s téměř bílými vlasy, obličejem zbrázděným vráskami, v prostém oblečení, ale s rozhodností v očích a majestátním postojem hodným třicátnice, která jí uštěďřovala bolestnou lekci. Nikdy by si nepomyslela, že její učení bude probíhat právě takhle.

Najednou jí v mysli jasně vytanuly všechny negativní myšlenky, které se tam ukrývaly. Trpěla stále nějakým strachem. Trpěla nezdravou úzkostí, že utrpí nějakou škodu, a tak se proti ní pojistila. Také se bála, že ztratí práci, a tak si sjednala další pojistku, která by ji zajistila, kdyby taková situace nastala.

Snažila se umlčet strach úskoky na jednu nebo na druhou stranu, nikdy se mu ale nepostavila čelem. V souvislosti s Mama Maru se už několikrát dostala do těžké situace. Měla strach, ale vedle ní problémům čelila.

Vzpomněla si, že musela překonat úzké propasti po hor-
ských stezkách, v koňském sedle a v doprovodu neznámého
muže, aby se dostala na místo, kde Mama Maru žila. Jen tak se
mohla setkat se starou kuranderou — učitelkou života. Aspoň
to o ní tvrdili místní lidé.

Mama Maru odešla a nechala ji s jejími myšlenkami sa-
motnou. Lara už věděla, že není v ohrožení života. Dostávala
praktickou životní lekci doslova „na vlastní kůži“. Bylo to tvrdé
a bolestné učení, které se neobešlo bez zranění na rukou a no-
hou. Na to rozhodně nikdy nezapomene. V tom měla Mama
Maru pravdu.

Přemýšlela o svém životě a uvědomila si temné myšlenky,
které ji v životě neustále pronásledovaly. Obraz, který jí nastí-
nila Mama Maru, jí utkvěl v hlavě tak jasně, jako by tam zapustil
kořeny. A snad úplně poprvé se stalo, že na ni neměla vztek, ale
naopak ji dokonce i chápala. Učení Mama Maru bylo praktické
a nutilo ji k meditaci. Přemýšlela o různých fázích svého života.
O dětství, dospívání i o období, kdy už byla dospělou mladou
ženou. Snažila se to v hlavě nějak uchopit. Chvilími měla po-
cit, jako by něco pochopila, ale vzápětí se jí všechno zamlžilo
chaotickou změť představ.

Vítr a písek si dál pohrávaly s jejím nehybným tělem, ale
nejednou jí to bylo úplně jedno. Byla rozhodnutá pochopit sku-
tečný smysl své existence, dát svému životu význam. O několik
hodin později se Mama Maru vrátila a odvážala ji. Stařenka s se-
bou přinesla také trochu vody a něco málo k jídlu. Lara si třela
bolavá zápěstí, protahovala zdřevěnělé tělo, rozhýbávala ztuhlé
klouby a čistila své oblečení od prachu. A přitom stařence, jež
k ní promlouvala, pozorně naslouchala:

„Pojď si sednout k tomu kamennému stolu, navečeříme se.
Vodu musíš srkat po malých doušcích, kdybys ji vypila všechnu
najednou, bylo by ti zle.“

Už byl večer, když se obě ženy posadily. Zatímco si Lara dál masírovala bolavé části svého osvobozeného těla, Mama Maru položila na kamenný stůl šátek s trvanlivým jídlem, které se obvykle nosilo na dlouhé cesty. Mladá cizinka, konečně opět volná, se mohla svobodně rozhlédnout po obzoru. Viděla jen kameny, holou vyprahlou půdu a sem tam pár keřů, které jen trochu převyšovaly jeden metr. Nikde tam nebyla voda, ale Lara si všimla, že Mama Maru přinesla amforu s tekutinou, která její žízeň jistě zažene.

Jedly v tichosti a Lara přitom přemýšlela o tom, co jí Mama Maru říkala. Ty samé rady, jak by měla řešit své problémy, jí dal už před časem jeden milánský psycholog. Tehdy je vůbec nepochopila, protože jí chyběla konkrétní zkušenost. Teď ale cítila, že je toto učení živé, skutečné, postavené na praktickém prožitku, který byl sice dost brutální, ale zato se jí vryl doslova nejen do masa, ale i do paměti. Hleděla na horizont a dál naslouchala Mama Maru:

„Když budeš myslet pozitivně, všechno dobře dopadne. Pokud budou tvoje myšlenky pesimistické, všechno se ti bude v životě hroutit. To je zákon života. Ty si volíš, co od existence chceš. Když v sobě budeš strádat negativní myšlenky a myslet poraženecky, neštěstí tě bude stále pronásledovat. Ale jen proto, že jsi to chtěla ty.“

Lara při těch slovech trochu ztuhla a pak se ke stařence pomalu otočila. Zkoumavě se jí podívala do očí, protože stále ještě úplně neuvěřila tomu, co právě slyšela.

„Chceš říct, že prostřednictvím svých myšlenek můžu ovlivnit průběh svého života?“ zeptala se trochu rozčarovaně a úplně přitom zapomněla na příkoří uplynulého dne.

„Samozřejmě, že ano. Tvoje pozitivní nebo naopak negativní myšlenky tě vedou dvěma různými směry a mohou tak ovlivnit tvoji budoucí existenci. Povím ti příběh, který ti možná pomůže lépe pochopit, jak to funguje.“

Byla jednou jedna žena, která žila se svými dcerami v chatrči na mořském pobřeží. Žily tam samy, daleko od rybářské vesničky. Matka trávila čas tím, že stále hleděla na obzor oceánu a čekala na návrat jedné loďky. Její bratři a manžel, všichni rybáři, se jednoho dne při západu slunce vypravili na rybolov spolu s dalšími muži z vesnice. Všechny rybářské loďky se vrátily, ta jejich už ale nikdy zpátky nedorazila.

Žena bratry i svého muže velmi milovala, a proto stále doufala, že se vrátí. Nechtěla připustit možnost, že mohli zemřít. Moře nikdy nevydalo jejich těla, a tak nedokázala přestat doufat, že se z ničeho nic znovu objeví.

Když její muž beze stopy zmizel, zůstala žena sama se třemi malými dcerami, které potřebovala nějak uživit. Protože se rozhodla zůstat v té odlehle chatrči, protloukala se s nimi velmi těžce, přestěhovat se ale nikam nechtěla. Vlastně ani pořádně nevěděla, kam by měly jít, netoužila po tom a stále v srdci živila naději na návrat manželovy loďky. Nepřestávala doufat. I když uplynuly měsíce, ona stále hleděla na obzor a čekala. Časem se z toho stal zvyk.

Když neměly co jíst, šla do přístavu a vypomáhala drobnými pracemi rybářům, kteří se vrátili s úlovkem z moře, a oni jí za to pokaždé dali nějaké ryby. Tak dokázala všechny hladové krky uživit, a když bylo ryb náhodou víc, nasolila je a prodala v některé z vesnic ve vnitrozemí. Za peníze, které vydělala, koupila to nejnezbytnější, co s dcerami ke svému skromnému životu potřebovaly. Nepřestávala svého muže a bratry vyhlížet, přestože byl jejich návrat stále nepravděpodobnější, a nechtěla se z rozpadající chatrče nikam hnout.

Roky plynuly a z dcer vyrostly mladé slečny, které se chtěly otevřít životu, a proto se matky ptaly: „Proč nás držíš připoutané k tomuto místu? Proč nemůžeme odejít do města?“ Matka o tom ale nechtěla ani slyšet. Už si na tento způsob života příliš

zvykla. A aby je umlčela a zároveň zabránila tomu, aby odešly do města bez ní, vymyslela si historku:

„Váš otec je velmi schopný námořník, který se plaví po světě a hledá nové země. Bude mu trvat dlouho, než se vrátí domů. Než odjel, uzavřel dohodu s vládci tří vzdálených ostrovů. Podle ní se synové těchto vládců ožení s jeho dcerami. Na každém z těchto ostrovů vyrůstá mladý muž — princ a následník jednoho z vládců. Až dospějí, přijedou požádat o vaši ruku.“

Obrátila se k nejstarší dceři a řekla jí: „Jednoho dne přijede z jednoho z těchto ostrovů krásný a bohatý princ na zlaté lodi a požádá mě o tvou ruku. Provdáš se za něj a odejdeš na jeho ostrov, kde s ním budeš šťastná a budeš mít všechno, po čem toužíš.“

Naivní a nevinná dívka uvěřila každému matčinu slovu a už nikdy si nestěžovala. Teď i ona začala žít iluzemi a od té chvíle upírala zrak na obzor oceánu.

Druhé dceři namluvila matka něco podobného: „Na dalším ostrově žije princ, kterého osud určil pro tebe. I on je bohatý a krásný. Jednoho dne si pro tebe přijede na stříbrné lodi a ožení se s tebou. Musíš na něj jen trpělivě a s důvěrou čekat. Přijede, o tom nepochybuj. Ten den nastane a ty se staneš princeznou. Budeš nosit nádherné šaty a budeš si užívat všeho, co dneska mít nemůžeš.“

„A budu šťastná...“

„Samozřejmě! Ten ostrov je skutečným rájem, je plný stromů, květin a ptáků, kteří ve dne v noci nádherně zpívají. Budeš unešená. Najdeš tam všechno, po čem toužíš.“

I druhá dcera se nechala ukonejšit báchorkou o prince z pohádky a už si nikdy nestěžovala. Stejně jako její starší sestra, i ona začala na mořském břehu čekat na příchod svého vyvoleného.

Stejně sladce jako k prvním dvěma dcerám promlouvala matka i k nejmladší dceři a snažila se jí vnuknout naději na lepší budoucnost.

„Tvůj snoubenec přijede z korálového ostrova na krásné měděné lodi. Odveze tě na nejuvdálenější, ale také nejkrásnější ostrov ze všech. Budeš tam žít v korálovém paláci plném smaragdů, s nádhernými balkony a obrovskými okny s bohatými závěsy. Budeš tam nesmírně šťastná a budeš si pochutnávat na nejlahodnějších delikatesách, jaké na zemi existují.“

Během mnoha let naplněných čekáním proplulo kolem velké množství lodí, žádná z nich ale k jejich pláži nezamířila. Jednoho dne, kdy všechny tři hleděly k obzoru jako obvykle, spatřily najednou loď se zlatými, stříbrnými a měděnými nápisy, která se na vlnách nebezpečně houpala a mířila přímo k jejich chatrči.

„Podívejte,“ zvolala nejstarší dívka a vyskočila radostí. „Konečně je tady! To je loď mého vyvoleného, který si pro mne přijíždí.“

Druhá dcera ale trochu závistivě odsekla: „Mýlíš se, sestřičko, ten si jede pro mne.“

Třetí dcera nic neřekla a jen loď mlčky pozorovala. Starší dvě dcery se pustily do hádky, pro kterou z nich loď přijíždí. Zatímco se dohadovaly, uviděly, jak loď zamířila k útesům, narazila do nich a roztráštla se na kusy. Muž, který byl na palubě, spadl do moře a začal se topit.

Dvě starší sestry pokračovaly v hádce a vůbec je nenapadlo, že by mu měly pomoci. Jen ta nejmladší si uvědomila, v jakém nebezpečí se muž ocitl, a ihned se vrhla do vody. Rychle plavala směrem k němu a nasadila vlastní život, aby ho zachránila a pomohla mu dostat se ke břehu. Trosečník tam zůstal v bezvědomí ležet a vypadal, jako by spal. Na sobě měl roztrhané šaty a byl zraněný v obličeji.

Starší sestry k němu přišly blíž a spatřily zemdleného muže v zuboženém stavu.

„To je jen obyčejný trosečník!“ řekla povýšeně ta nejstarší. „To není můj vyvolený. Je oblečený jako nějaký chudák.“

„No, můj princ to tedy taky není,“ řekla opovržlivě mladší dcera.

Nejmladší dcera řeči svých sester neposlouchala a dělala si o zdravotní stav muže, který ležel v písku, velké starosti. Zůstala tam s ním, vyčistila mu rány a ovázala hlavu. Pak došla pro vodu, a když se probral ze mdlob, dala mu napít. Dávala na něj pozor, kontrolovala jeho zranění a postupně k němu začala cítit sympatie. Když se muž dokázal postavit na nohy a měl dost síly k chůzi, dovedla ho do chatrče, ve které žily.

Matka tam v té chvíli nebyla. Šla do přístavu pracovat. Všechny tři dcery muži vyprávěly o svých vyvolených, kteří si pro ně připlují na lodi ze vzdálených ostrovů. Když se matka při západu slunce vrátila, našla své dcery ve společnosti neznámého muže. Pochopila, že s ním strávily mnoho hodin. Zděšená žena ho vyvedla ven z chatrče.

„Proč jsi tady, odkud přicházíš a co od nás chceš?“ zeptala se ho popuzeně a zranění ani roztrhaných šatů mladého trosečníka si vůbec nevšimla.

„Bouřka zahнала moji loď až do těchto končin a ztroskotal jsem u vašich břehů. Jedna ze tvých dcer mi zachránila život,“ odpověděl. „Když jsme na tebe čekali, poslouchal jsem překvapeně jejich podivné příběhy. Vyprávěly mi o bohatých mužích, kteří přijedou ze vzdálených ostrovů a ožení se s nimi. Já jsem moře proplul křížem krážem a navštívil jsem mnoho zdejších ostrovů. Většina z nich je úplně opuštěná a rozhodně na nich nežije žádný bohatý princ. Žijí na nich jen mořští ptáci. Proč jim takhle lžeš?“

„Mám pro to své důvody a tobě do toho nic není... Co jsi jim vůbec řekl?!“

„Že jsem jedním z těch ženichů.“

„Jsi lhář!“ zvolala zoufalá matka. „Snad ti některá z nich neuvěřila?“

„Dvě nejstarší mi řekly, že jejich vyvolený nejsem. Nejmladší se mi podívala do očí, řekla mi, že se jí líbím a že bych mohl být jejím ženichem.“

„Řeknu jí, že nejsi mužem, na kterého čeká,“ pohrozila mu a chystala se přivolat nejmladší dceru.

Mladík si byl velmi dobře vědom, čeho chce dosáhnout, protože se do dívky zamiloval a chtěl si ji vzít, a proto řekl:

„Mám pro tebe návrh. Vyslechni mě. Neřeknu nic tvým zbývajícím dvěma dcerám, když mi dovolíš, abych si vzal tu nejmladší. Ostatně jsem rybář a umím vzít za práci. Mám dvě loďky a tvoje dcera se mi opravdu líbí. Chci si ji vzít a slibuju ti, že ji učiním šťastnou.“

Matka nevěděla, co na to odpovědět. Pravdy se bála. A tak se nejmladší dcery zeptala, co si o tom neznámém muži myslí a jestli si ho chce vzít. Dívka odpověděla:

„Matko, já už nechci čekat a pořád jen doufat. Tento muž se mi líbí, miluju ho a ráda si ho vezmu za muže.“

I když matka nechtěla nechat dívku odjet, tváří v tvář její rozhodnosti nemohla jinak, než jí dát k sňatku své svolení. Několik dní nato se konala svatba a mladá dvojice odplula do ženichovy vlasti.

Zbylé sestry i nadále čekaly na své ženichy a zůstaly po boku své matky, dokud nezemřela. Po celý čas žily ve své iluzi. V každé volné chvíli vystoupily nahoru na útes a sledovaly, jestli se na horizontu už konečně neobjeví jejich princové.

Už byly z toho věčného čekání unavené a starší dcera prohlásila: „Když naši vyvolení dosud nepřijeli, asi bychom je měly jet hledat.“

„A jak za nimi chceš jet?“

Znepokojeně se na sebe podívaly. Obě už byly staré a měly málo sil. Jejich plané naděje je provázely po celý život. Teď ale pochopily, že už nemohou déle čekat, protože čas plyne velmi rychle.

„Určitě na nás čekají,“ řekla jedna z nich, aby dodala odvalu sestře i sama sobě. „Musíme najít někoho, kdo nás za nimi odveze,“ dodala ta starší.

„Souhlasím, není na co čekat. Pojedeme je hledat,“ odpověděla mladší dcera.

A tak obě ženy začaly intenzivně toužit po cestě na vzdálené ostrovy, aby se jejich sny konečně mohly proměnit ve skutečnost. Zanedlouho se objevila nedaleko mořského břehu stará loď, která tudy často projížděla už mnoho let. Obě ženy zvedly ruce a začaly na ni mávat a gestikulovat, že by chtěly nastoupit na palubu.

Když loď připlula ještě blíž, spatřily kormidelníka, který ji řídil. Byl to starý rybář v šedém oblečení a jeho obličej bylo sotva vidět. Navzdory silnému protivětru se mu podařilo připlout ke břehu. Když ženy nastoupily a loď se vzdálila od břehu, měly z moře dobrý výhled na místo s téměř rozpadlou chatrčí, kde strávily tolik dlouhých let, a jen nevěřícně kroutily hlavou: Jak dlouho mohly takhle žít? Už dávno měly jet své ženichy hledat, když si tak dávali na čas.

Sestry rybáři vysvětlily, kam mají namířeno. Věděly, že ostrovy, které hledají, jsou hodně daleko. Loď plula pomalu, protože byla moc stará a probíjela se vlnami jen velmi těžce.

Sedmý den plavby rychle uplynul a vystřídala ho noc. Měsíc byl v úplňku a díky jeho svitu bylo náhle možné na obzoru rozeznat obrysy ostrovů. Jak se k nim loď přibližovala, viděly sestry stále více detailů. Na prvním ostrově se tyčilo k nebi mnoho strmých skal.

Starší z dcer pronesla: „To bude jistě můj ostrov, drahá sestřičko. Ale nikde nevidím svého ženicha...“

„Je tam uprostřed ostrova a čeká na tebe,“ řekl jí rybář a ukázal na nehybný stín. Jak se přibližovali k ostrovu, začala k nebi vzlétávat hejna mořských ptáků. Stařec si pohladil dlouhé vousy:

„Tam je tvůj ženich. Vystup,“ nakázal starší sestře rybář a pomohl jí vystoupit na molo. „Tohle přece nemůže být ostrov mých snů,“ zvolala žena, když udělala prvních pár kroků po břehu.

„Nechtěla jsi snad být celý život ostrovní královnou? Dnes se staneš nevěstou krále pelikánů,“ pronesl stařec.

V tom okamžiku se žena proměnila v pelikána, který zamával křídly a vzlétl. Ve vzduchu se k němu připojil další pelikán a společně odletěli.

Pak loď popojela k sousednímu ostrovu. Tam nechal muž vystoupit druhou sestru a řekl: „Tohle je ostrov, po kterém jsi tak toužila.“

„Kde je můj ženich? Nikde ho nevidím...,“ odpověděla žena hlasem plným obav.

„Je to ten stříbrný mořský pták, který stojí támhle v písku.“

V té chvíli se žena proměnila v podobného ptáka, jako stál na pláži, a společně vzlétli k nebi.

Kdyby si sestry před vstupem na loď bývaly přečetly, jak se jmenuje, zjistily by, že nese název: Zklamání.

Ještě dnes, když se staří rybáři potkávají večer na pláži, vyprávějí si o přízraku lodi, která míří za úplňkové noci s oběma ženami na palubě ke vzdáleným ostrovům. Pak je slyšet pláč a lidské hlasy.“

Když kurandera dovyprávěla, na chvíli se odmlčela a potom Laře řekla: „Tenhle příběh se hodně podobá tvému životu. Přemýšlej a srovnávej každý detail se situacemi, které prožíváš ve svém životě. Uvidíš, že zjistíš, že musíš změnit způsob svého myšlení i konání. Tahle pohádka tě může mnohému naučit. Za prvé to, že marné naděje tě mohou uvěznit na nějakém místě, v nějaké konkrétní situaci nebo v práci jako v pasti. Člověku v takovém případě hrozí, že se z jeho chování stane zvyk, kvůli kterému bude jeho život monotónní a nešťastný.“

Za druhé: Nesmíš v sobě živit plané naděje. Žena, jejíž manžel odejde a ona stále doufá, že si to jednoho dne rozmyslí a vrátí se k ní, na něm chce být závislá. A pokud věří tomu, že když se k ní vrátí, bude všechno jako dřív, žije v jedné velké iluzi. Ale úplně nejnezodpovědnější je to, když necháváme čas, aby vyřešil naše problémy za nás.“

„Chceš tím říct, že mám přestat doufat, že se ke mně můj manžel vrátí?“ zeptala se Lara znepokojeně.

„Jeho případný návrat závisí na spoustě okolností: na tom, co si o tobě myslí, na jeho citech a potřebách. A co ty? Co děláš pro to, aby se k tobě vrátil?“

„Proto jsem přece tady. Abych se naučila, jak získat zpátky jeho lásku.“

„Říkáš to proto, že mu chceš dál sloužit a potřebuješ na něm být závislá. Tak se nikdy neposuneš dál. Každý má svůj život ve vlastních rukou a je strůjcem svého vlastního osudu. Proto je třeba přestat živit marné naděje a stavět vzdušné zámky. Iluze nás mohou zničit. Buď realista! Žij přítomností. S nadějí a důvěrou v budoucnost, ale bez falešných iluzí. Tak můžeš pracovat na tom, aby byly tvé zítřky lepší.“

„A co mám dělat pro to, abych se to naučila?“

„Přestaň na něm být závislá, přestaň sebou nechávat manipulovat! Nepřijímej slepě všechno, co říkají ostatní. Přemýšlej, porovnávej, uvažuj. Buď pozorovatelkou života, nežij jen sny jako starší sestry z mého příběhu. Inspiruj se nejmladší dcerou. Nevěřila úplně všemu, co jí matka říkala, a nesdílela ani velkolepé sny svých sester. Uměla proto přijmout muže, kterého před ní osud postavil. Dokázala žít život bez příliš velkých iluzí a s nohama pevně na zemi. Schopnost konat lze vypořádat u lidí, kteří nežijí jen v říši snů, falešných iluzí a příliš bujně fantazie, ale dokážou žít tady a teď. Měj vždycky na paměti, že v setkání ženy a muže je pokaždé cosi fascinujícího a záhadného. Je v něm

ukrytá jakási alchymie života. Je příslibem cesty, která je zároveň příjemná i bolestná a člověka na ní čeká mnoho zkušeností, setkání, závislostí, tužeb, ale i rozchodů, které se podepíší na jeho duši.“

„Já svého muže nechci ztratit. Celou svojí duší doufám, že se mi podaří získat ho zpátky, proto jsem tady.“

„No, aspoň něco děláš pro to, aby se tvoje situace opuštěné ženy změnila. Sny, pokud za nimi nenásleduje ihned nějaká konkrétní akce, mohou způsobit, že jednoho dne se probudíš do velmi smutné reality. Ve chvíli, kdy začneš činy odkládat, nutně se dostaví zklamání.“

„Nevím, jak vysokou cenu budu muset životu zaplatit, abych svůj problém vyřešila, ale jsem připravená bojovat, abych svého cíle dosáhla.“

„Každý z nás dává svému životu nějakou hodnotu. Žádej málo a dostaneš málo. Žádej hodně a hodně také dostaneš. Proto se nauč dát sama sobě správnou hodnotu a nepodceňuj se.“

Zatímco Mama Maru vyprávěla příběh a doplňovala ho svými poznámkami, ušly obě ženy společně pěkný kus cesty a dorazily k chýši, která byla schovaná za kopcem. Když došly ke dveřím, byla už skoro tma. Než Lara do skromného stavení vstoupila, podívala se na chvíli na nebe. Osvětlovaly ho tisíce malých světýlek, které jako by mlčky říkaly, že každý z nás má svoji hvězdu naděje, pro kterou má smysl žít. Ale šťastný a naplněný život si utváříme sami tím, jak kráčíme po zemi, a také svými konkrétními činy.

2.

KDYŽ LÁSKA ODCHÁZÍ

Lara se probudila a její pozornost upoutalo světlo probouzejícího se dne, pronikající do místnosti úzkým oknem skromného obydlí, které jí a Mama Maru poskytlo přístřeší na tuto noc. Znepokojeně vykoukla ven. Nebe, zatažené šedými mraky, bylo příslibem chladného a pochmurného rána. Bylo tedy jasné, že příjemného východu slunce si dneska neužije. Rozhodla se proto zůstat ještě chvíli v posteli. Probudila se velmi brzy, její hodinky ukazovaly 5.20. Navzdory náročné zkoušce, kterou prošla předcházejícího dne, se necítila unavená a ani její tělo nebylo nijak rozbolavělé. Byla však hluboce pohroužená do svých myšlenek. V uplynulých týdnech prošla mnoha zkouškami a to byl důvod, proč nedokázala poslední dobou příliš dlouho spát. Ráda by bývala vyrazila na časnou ranní procházku, ale v deprimující atmosféře ponurého rána ji veškerá chuť přešla.

Od chvíle, co přijela do Peru, uplynulo mnoho dní a ona tam teď ležela v opuštěné chatrči daleko od civilizace, uprostřed

pouště, na jedné z andských náhorních planin regionu Puno. Před očima jí běžel film o tom, jak celé toto její dobrodružství začalo.

Kolo událostí se roztočilo tím, že ji opustil manžel. Stalo se to před několika měsíci. Gianni odešel z domova kvůli jiné ženě, poté co se s Larou večer miloval, a své rozhodnutí nijak nezdůvodnil. Nejbolestnější scény jejího života se jí promítaly v mysl jako na filmovém plátně.

Když se onoho rána probudila, všimla si okamžitě něčeho zvláštního. Na dveřích ložnice spatřila dopis přilepený izolepou. Gianni? Okamžitě vstala a otevřela ho. V obálce našla list papíru, a když začala číst první řádky, připadalo jí to vzhledem k povaze jejího manžela jako hodně špatný vtip, navíc ještě dost neobvyklý. A obsah dopisu už vůbec nešel dohromady s právě promilovaným večerem, během kterého k ní byl tak pozorný a milý. Takový vzkaz skutečně nečekala. Nevěřičně zírala na dopis a nemohla uvěřit, že by mohl být myšlen vážně. Pomalu řádky pročítala a cítila, jak se její srdce tříští na tisíce malých kousků a hrdlo se jí úplně stáhlo úzkostí. Jako by celá její bytost explodovala, měla v sobě jen jeden velký zmatek.

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Okamžitě vyrazila do kuchyně. Všechno tam bylo v naprostém pořádku, což znamenalo, že její manžel nesnídal. Přešla do jídelny, ale ani tam neviděla nic, co by jí poskytlo nějakou informaci. Vrátila se do ložnice pro župan a napadlo ji otevřít Gianniho skříň, kde na ni čekalo další překvapení. Většina jeho oblečení zmizela! Krčilo se tam osamoceně jen pár kousků, které téměř nenesil.

Stála tam jako opařená. Po chvíli jako ve snách zamířila do pokoje, který její manžel používal jako pracovnu. Na psacím stole byly poházené knihy a papíry. Zběžný pohled stačil k tomu, aby se její neblahé tušení potvrdilo. Zmizel jeho laptop, všechny kreditní karty, příruční zavazadlo a také všechny rámečky

s fotografiemi, které obvykle stávaly vedle telefonu. Byly součástí jeho vnitřního světa. Fotky jeho matky, bratrů a přátel.

V tu chvíli Lara pochopila, že její manžel skutečně odešel. Obavy, které se každá zamilovaná žena snaží zaplašit někam do temného kouta své duše, se naplnily: Její partner ji zčistajasna opustil.

Nejdřív tam zůstala stát celá zkamenělá. Nemohla se pohnout a vůbec nic necítila. Po chvíli zasáhla její tělo silná vlna bolesti, zoufale se rozplakala. Z hrdla se jí draly bolestné vzlyky. Dlouho se utápěla v slzách. Pak vyšla nepřítomně z domu téměř jako náměsíčná. Snažila se uklidnit a utřídit si myšlenky v hlavě. Vyšla za dům do zahrady plné stromů a květin. Byl nádherný den, slunce už stálo vysoko na nebi a teplý vzduch plný vůní by ji za normálních okolností naplnil radostí. Ale ne teď, kdy tu krásu kolem téměř nevnímala. Její oči hypnotizovaly zem a duši měla plnou bolesti. Gianni, muž jejích snů, nejideálnější partner, jakého si kdy mohla přát, odešel z domova a opustil ji. Mysl jí začala neodbytně nahlodávat sžíravá myšlenka:

„Co budu dělat? Co v našem manželství nefungovalo?“

Cítila se úplně prázdná. Nedokázala se soustředit, mysl ji vůbec neposlouchala. Celé tělo se jí jemně chvělo a chvílemi v něm silně zaškubalo. Nevěděla, jak dlouho tam stála. Trochu procitla ve chvíli, kdy ji začal sluneční žár spalovat a donutil ji vyhledat stín. Přesunula se pod strom a v ruce nepřestávala nervózně žmoulat dopis od manžela.

Pročítala jeho řádky znovu a znovu a cítila, jak v ní narůstá zlost a zcela ji pohlcuje. Kdyby tu teď stál, s velkou chutí by do něj začala zuřivě bušit pěstmi. Aby svůj vztek aspoň trochu vybil, kopl alespoň do židle.

Toho dne se probudila později než obvykle, protože měla volno. Těšila se, že si užije klidného dne a vůbec si nemyslela, že jí hned po ránu takhle zhořkne. Zhluboka se nadechla a nová

vlna bolesti přehlušila vztek, který s ní ještě před malou chvílí cloumal. Její oči se znovu proměnily v jezera slz.

Ani si nevybavovala, kdy byla naposledy v takovém stavu. Dlouho neplakala. Vždycky se snažila čelit složitým situacím důstojně a pokud možno s úsměvem. Skoro si myslela, že neexistuje situace, která by ji donutila k pláči. Byl to velký omyl.

Najednou pochopila, jak jeden velký úder dokáže prolomit hráz, kterou si v průběhu dlouhých let v sobě vystavěla proto, aby chránila svoji duši před bolestí. Vždycky jí vštěpovali, že pláč je známkou slabosti, a ona chtěla celému světu ukázat, že je silná.

Teď ale neměla žádné svědky a to jí dovolilo popustit uzdu zoufalství, kterého byla po okraj plná. Utrpení se z ní vyvalilo ven ve směsici bezútěšných vzlyků a nářku, vyjadřujícího intenzivní bolest. Plakala až do úplného vyčerpání.

V předcházejících dnech zažila se svým manželem nezapomenutelně krásné chvíle. Na první pohled vypadali jako šťastný, zamilovaný pár. On ji stále objímal kolem ramen a ona nacházela slastné a bezpečné útočiště na jeho hrudi. Jednou dokonce rozpustile tancovala na jeho pracovním stole a on se smál a povzbuzoval ji tleskáním do rytmu. Poslední víkend si spolu vyšli na procházku a laškovali spolu jako bezstarostné děti. Myslela si, že jejich láska je věčná.

Během jediné chvíle bylo všechno to štěstí a jistota pryč. Jako když kámen udeří do okna a roztříští ho na tisíc střepů. Po pěti letech zamilovanosti a deseti letech manželství je konec. Jejich manželství připadalo všem jejich přátelům dokonalé a příkladné. Ona teď ale držela v ruce Gainniho dopis a v něm stála velmi strohá slova: „Laro, odcházím, už nemůžu dál. Nehledej mě, v příštích dnech se s tebou spojím. Už tě nemiluju. Je konec.“

Takhle nečekaně skončila láska, která vypadala jako vystřižená ze žurnálu. Byli pořád usměvaví a plní optimismu, stále samý žert, kdykoliv ochotní naslouchat problémům druhých

a připravení poskytnout jim radu. Slibovali si věčnou lásku, kterou rozdělí až smrt. Měli doma vystavenou fotografii ze dne, kdy se poznali. Laře bylo dvacet a Gianimu o sedm let víc. Tvořili spolu pohádkový pár. On byl velmi atraktivní a ona ztělesňovala krásu v plném rozpuku. Dospěli spolu. Ona už dávno nebyla ta mladá dívka s uhrančivýma očima a pružnou vypnutou pleť, z jejíž krásy se mužům točila hlava, a ani on už nebyl tím oslnivým, svůdným nápadníkem, jehož srdce s uspokojením dobyla.

Gianni měl dnes kouzlo zralého muže a ona se také proměnila v dospělou ženu. V obličejí měla sem tam nějakou vrásku, především v oblasti očí, ale byla stále ještě krásná. Její tělo ztratilo trochu pružnosti, i když se občasným sportem udržovala ve formě.

Fotografie teď vypadala spíše jako krutý žert osudu. Po patnácti zamilovaných letech se Gianni zčistajasna rozhodl odejít z Lařina života. Byl to jasný důkaz toho, že žena si nikdy nemůže být jistá tím, že ví, co se jejímu muži honí hlavou. Vůbec nedokázala pochopit, proč ji manžel ze dne na den opustil. Pro oznámení překvapivého rozhodnutí si vystačil s několika strohými řádky.

Už nemohla snést stoupající venkovní teplotu, a tak se přesunula do příjemně chladné haly domu. Oči měla stále ještě plné slz. Sesunula se bezvládně na gauč. Kdyby ji někdo pozoroval, hned by poznal, že se jí stalo něco hrozného. Ještě včera byly její zelené oči jiskrné a pohled přímý. Ve výrazu dokonale nalíčené tváře se smyslnými plnými ústy nikdy nechyběl optimismus a blondaté pěstěné vlasy s perfektním stříhem měla vždy upravené. Vždy vystupovala sebevědomě. To vše teď vystřídal bolestný výraz v opuchlé tváři, uszlžené, červené oči, křečovitě sevřené rty a rozčuchané vlasy.

Lara byla naprosto zničená. Gianniho nečekaný úder ji překvapil a zastihl naprosto nepřipravenou. Byl to přímý zásah do

srdce a způsobil v něm velkou ránu. Cítila se naprosto zlomená, zoufalá, paralyzovaná bolestí... v hlavě jeden velký chaos.

První moment překvapení už začínal ustupovat, a tak se znovu pokusila utřídit si myšlenky. Snažila se vybavit si podrobnosti událostí předchozího dne. Něžné doteky, objetí, polibky, milování... Teď, když se víc soustředila, uvědomila si, že v chování jejího manžela a ve způsobu, jakým ji líbal, bylo něco násilného.

Myslela si, že to způsobil stres z práce, Gianni měl neustále nějaká pracovní jednání a jako zástupce firmy byl často na cestách. Myslela si, že lehký chlad, který z jeho chování cítila, v následujících dnech vymizí, dohodli se, že si brzy vezmou pár dní volna, aby si oba od frenetického pracovního tempa trochu odpočinuli.

Včera večer se vrátila z práce pozdě, ale i když byla unavená, podvolila se Gianniho přání milovat se. Šla za ním do ložnice, kde už na ni čekal a během chvil vzájemné intimity se snažila být něžná a vstřícná. V jedné chvíli se nechala vášní zcela strhnout a splynula s Giannim v jediném velkém objetí.

Potom Lara připravila večeři. Najedli se v tichosti. Umyla nádobí a poklidila kuchyň, zatímco Gianni si četl noviny. Pak si šla lehnout. Nešel s ní a řekl, že se bude ještě dívat na televizi.

Byla úplně mrtvá únavou, a tak téměř ihned usnula tvrdým a hlubokým spánkem a ani si nevšimla, kdy Gianni přišel do postele.

Když se ráno vzbudila, Gianni už vedle ní neležel. Podívala se na budík, a když zjistila, kolik je hodin, bylo jí jasné, že už je v práci. Určitě ji nechtěl budit, a tak ohleduplně vstal v úplné tichosti. Nebyl zvyklý snídat, ale vždycky si ráno vařil kávu. Pokud ještě spala, probouzel ji potom lehkým polibkem. Dneska nic z toho neudělal. Místo toho našla jeho dopis. Ptala se sama sebe:

„Jak si mohl sbalit všechny svoje věci a neproбудit mě? Jak to, že jsem vůbec nic neslyšela?“

A pak si vzpomněla, že včera zahlédla vedle Gianniho stolu dva kufry. Nevěnovala jim žádnou zvláštní pozornost, protože Gianni je používal na dlouhé pracovní cesty, které trvaly někdy i dva týdny. Až teď jí to došlo. Už byly určitě plné oblečení ze skříní. Další věci, které si chtěl odnést z pracovny, sbalil až následně.

Způsob, jakým to provedl, jí přišel opravdu podlý a sprostý. Popadla vázu z muránského skla a mrštila s ní o protější zeď. Váza se samozřejmě rozbila na spoustu střepů. Bylo jí v tu chvíli úplně ukradené, jak byla drahá.

Tím, že dala průchod své zlosti, si trochu ulevila od bolesti a na chvíli se uklidnila. Musí se k té situaci nějak postavit. Hlavou se jí honila spousta myšlenek a snažila se najít pro chování manžela nějaké vysvětlení a snad i nějakou omluvu.

„Je to moje vina. Nedala jsem mu všechno, co potřeboval. Občas jsem se ho dotkla nějakou svou poznámkou a ne vždycky jsem měla náladu se s ním milovat. Možná jsem se také mohla víc věnovat domácnosti.“

Pak její mysl zaplavila spousta otázek: Proč odešel tak najednou? Je v tom jiná žena? Měl snad nějaké problémy, o kterých nevěděla? Odpovědi nepřicházely, a tak začala přemýšlet o tom, co bude dělat. Má čekat, až jí zavolá, nebo by za ním měla raději jít do práce a chtít po něm nějaké vysvětlení?

Nevěděla, co má dělat. Gianni ji opustil a ona zůstala sama v domě, který navíc nepatřil pouze jí. Koupili ho spolu napůl. Dům měl skvělou polohu v rezidenční čtvrti uprostřed zeleně a měl dokonce svůj vlastní bazén. Zahrada byla obehnaná vysokou zdí a půvab jí dodávala nejen záplava květin, ale i vzrostlé stromy. Koupili si luxusní dům záměrně právě tam, protože si chtěli společně užívat života. Jak moc si ho ale ve skutečnosti

užívali? Těch několik málo příkladů, kdy si vyšli na procházku uličkami své čtvrti, se dalo spočítat na prstech jedné ruky. Dřeli jako dva zoufalci, aby splatili vysokou hypotéku na tak drahý dům co nejdříve.

Lara si nalila skleničku tvrdého alkoholu na kuráž a hodila do ní pár kostek ledu. Potřebovala se dát dohromady a začít jednat. Potila se po celém těle, ale bylo to spíš stresem než z letního vedra. Rozhodla se, že si půjde zaplavat. Došla k bazénu a svlékla se. Nechtělo se jí chodit pro plavky a řekla si, že přece může klidně plavat i nahá. Tak jako tak ji nikdo nemohl vidět. Vysoké zdi ji před všemi případnými indiskrétními pohledy spolehlivě chránily. Skočila do bazénu, voda ji okamžitě osvěžila. Začala rozrážet vodu rychlými, ráznými tempy, aby ze sebe vybila všechen vztek. Plavala sem a tam stále dokola a snažila se rozpustit ve vodě všechnu bolest a frustraci, kterou jí manžel toho rána způsobil.

Jedno tempo střídalo druhé a ona i ve vodě myslela na to, jak kruté se k ní Gianni zachoval. Vždyť se mu tolik věnovala, tolik mu toho obětovala. Začala plavat s ještě větší intenzitou, protože cítila, jak v ní zloba znovu mohutně narůstá, a měla pocit, že ta energie v ní snad exploduje. Tak moc si přála zraňující problém co nejdříve vyřešit!

Voda jí pomohla postupně se uvolnit a ona konečně ucítila znatelnou úlevu. Uklidnila se, a když konečně přestala mít naléhavou potřebu fyzické námahy, vylezla z bazénu. Zjistila, že plavala tři hodiny. Cítila příjemnou fyzickou únavu ve svalech. Oblékla si lehký župan a zamířila do domu.

Vytřela si celé tělo osuškou do sucha a vyfenovala si vlasy. Posadila se do houpacího křesla, aby konečně vymyslela, co udělat. Únava společně s monotónním pohybem křesla ji ale během krátké chvíle ukolébaly do hlubokého spánku, který ji odnesl daleko od všech problémů.

Když se probudila, bylo už pozdě. Spala mnoho hodin. Rychle se oblékla a rozhodla se zavolat několika lidem. Nejdříve zatelefonovala do kanceláře, která zaměstnávala jejího manžela, a dozvěděla se, že zažádal o posunutí dovolené na nejbližší možný termín. Zaměstnavatel mu ji prý schválil od dneška. Laře bylo tedy jasné, že v práci Gianniho nenajde. Zavolala tchyni, ale ani ta o něm nic nevěděla. Marně ho sháněla také u jeho přátel. Nikdo o něm nic nevěděl. Zavolala několika svým kamarádkám, aby se jich zeptala, jestli ho náhodou některá neviděla nebo o něm něco neví. Potřebovala se také trochu vypovídat a ulevit si. Nejdříve vytočila číslo Marinelly, která byla nejen její kolegyní z práce, ale i její důvěrnou přítelkyní. Mezi vzlyky jí vylíčila, co se stalo. V telefonu bylo ticho, ozývalo se jen tiché dýchání. Když Lara domluvila, kamarádka pragmaticky spustila: „Uklidni se, Laro, tyhle problémy se v manželství občas přihodí. I když musím říct, že mě nikdy nenapadlo, že by se to mohlo týkat i vás. Vypadali jste tak šťastně.“

„Gianni mi stále opakoval, že naše láska je věčná. Evidentně mi lhal a teď je pryč,“ naříkala Lara hlasem plným vzlyků.

„Muži neumějí být upřímní, už jsou prostě od přírody takoví. Jsou to individualisté a stále musí lovit nové ženy,“ řekla jí na to kamarádka.

„Ty si myslíš, že mě Gianni opustil kvůli jiné ženě?“ zeptala se Lara znepokojeně.

„Na to vem jed, že je v tom nějaká ženská. Je to chlap po čtyřicítce, což je kritický věk, kdy si každý muž potřebuje dokázat, že je stále mladý. A proto si obstará nějakou bokovku.“

„Fakt si to myslíš?“ zeptala se jí Lara ohromeně a vůbec se jí nelíbilo, co slyší.

„No tak dobře. Jedna moje kamarádka mi říkala, že viděla Gianniho několikrát v jedné restauraci kousek od jeho práce s nějakou mladou ženou. Možná to s jeho odchodem nějak souvisí.“

Radím ti, aby ses uklidnila a počkala. On se vrátí. Tohle je jeden z těch zkratů, který se mužům přihodí, když cítí, že se přibližuje andropauza.“

„Jestli mě opustil kvůli jiné ženě, tak je to sprostá nevěra. Je to parchant a lhář,“ ulevila si Lara.

Pak zavolala Silvii, kamarádce, která pracovala ve stejné kanceláři jako Gianni. Vysvětlila jí, co se stalo a Silvie jí na to řekla: „Tady není žádným tajemstvím, že se zapletl s jednou mladou ženou. Jmenuje se Maria. Pracuje v jedné kanceláři kousek odsud. Myslela jsem, že o tom víš, proto jsem ti nic neřekla. A nechtěla jsem se taky plést do vašich soukromých záležitostí. Myslela jsem si, že jsi mu třeba dovolila milenku.“

Na Laru působila ta slova jako nůž zabodnutý přímo do srdce. Popuzeně odpověděla: „Já bych nikdy s žádným vedlejším vztahem nesouhlasila. Miluju ho a nemíním se o něj s nikým dělit. Milenku bych mu nepovolila ani náhodou.“

„Laro, uklidni se, teď toho stejně moc nenaděláš. V práci není a ani nevíš, kde ho hledat. My to taky nevíme. A i kdybys to věděla, teď bys stejně nemohla nic dělat. Chceš, aby se to rozmázlo? Co tím získáš? Počkej pár dní a ono se to samo srovná. Ona ho omrzí a ještě rád se k tobě vrátí. Ale až to udělá, nadiktuj si podmínky. Musí pochopit, že mu to podruhé tolerovat nebudeš.“

„Nic jiného mi asi nezbyde. Budu muset počkat,“ souhlasila Lara zlomeně.

Bylo to poprvé, co se musela vypořádat s nevěrou. A provedl jí to muž, od kterého by to čekala nejméně. Muž, který se tvářil jako ideální manžel. Věřila tomu od první chvíle, kdy ho spatřila. Potkali se na jednom luxusním večírku ve vyšší společnosti. Pan Pivato, který ji tehdy zaměstnával, se rozhodl, že ji představí svým přátelům, i když byla jen jeho zaměstnankyní a nebyl mezi nimi žádný intimní vztah. Choval se k ní skoro

jako k dceři a chtěl ji uvést do vyšší společnosti. Když přišla na večírek, pan Pivato tam ale bohužel ještě nebyl.

Lara byla holka z jihu, nebyla zvyklá na milánské mon-dénní prostředí, a tak se při myšlence na účast na tomto ve-číрку necítila úplně nejjistěji. Nechtěla ale pana Pivata zklamat, a tak pozvání přijala. Dorazila tam, když už byl večírek v plném proudu. Když vstoupila, přítomné ženy a muži se na ni zvědavě podívali. Nikdo tu neznámou krásku neznal. Lara se na večírek pečlivě připravila. Dlouhé blondaté vlasy si sčesala dozadu, aby vynikla krása jejího obličejce — měl ideální oválný tvar a ladná křivka plných rtů upoutávala pozornost na první pohled. Harmonicky ji doplňoval drobný nos a modré oči lemované krásně klenutým obočím.

Měla dobrý vkus, uměla se oblékat a volit vhodné doplňky. Její ušní lalůčky zdobily zlaté kroužky a na sobě měla jednodu-ché elegantní šaty, které dávaly vyniknout perfektní postavě a zdůrazňovaly broskvovou barvu kůže. Její přítomnost vzbuzovala mezi přítomnými pozornost. Lara se cítila velmi nepří-jemně a rozpačitě. Pohledem se marně snažila najít mezi nezná-mými tvářemi tu, která patřila jejímu šéfovi. Zatímco klouzala očima z jedné tváře na druhou, všimla si, že na ni mnozí hledí jako na vetřelkyni.

Ucítila v břiše podivné chvění. Vnímala, že ji někdo pozoro-juje pronikavým pohledem a musí mu být jasné, jak je jí tato situace nepříjemná.

Nevěděla co dělat, a byla úplně vyvedená z míry. Neměla nejmenší chuť nutit se do konverzace s neznámými lidmi, které viděla poprvé v životě. Přešla do rohu místnosti a zůstala tam stát s očima sklopenýma k zemi.

Když je zvedla, spatřila před sebou vysokého a velmi atrak-tivního muže ve světle šedém elegantním obleku s jemným proužkem, který jí hleděl zpřímá do očí a usmíval se.

Neznámý muž měl kaštanové vlasy, široké čelo s několika málo sexy vráskami mu dodávalo vzhled intelektuála, mohutné černé obočí lemovalo oči mandlového tvaru, které měly uhrančivý pohled. Uprostřed sympatického obličejce vystupoval jemně řezaný, ale i tak dost výrazný nos, pod kterým se klenuly úzké rty. Jeho tvář byla trochu zarostlá, ale pěstěná a zakončovala ji ostře řezaná brada. Tyto detaily tváře působily jako celek velmi svůdně. Byl to skutečně krásný muž. Lara se nemohla ubránit prvnímu dojmu: „Ten se mi ale zatraceně líbí. Má nádherné oči a velké charisma.“

To bylo to první, co Laru při pohledu na neznámého muže napadlo. Pozdravil ji a s úsměvem zkušeného dobyvatele ženských srdcí jí podal ruku.

„Ahoj, já jsem Gianni, těší mě, že tě poznávám. Chvilí jsem tě pozoroval a myslím, že máme mnoho společného.“

Lara se na něj podívala a vnímala samozřejmost a jistotu, s jakou před ní stál. Jeho chování jí bylo sympatické. Trochu ji rozrušil dotyk jeho ruky, a tak se rychle usmála a řekla: „Já se jmenuju Lara De Santis.“

Trochu ji zradil hlas, byl váhavý a nejistý a vůbec nezněl přirozeně. Měla před sebou mnohem zralejšího muže, než byla ona sama.

„Rád bych tě trochu víc poznal,“ řekl jí, zatímco ji vedl za paži k blízké pohovce. „Posadíme se tedy?“

Na Laru dělalo dojem, s jakou pozorností se k ní choval. Pohyboval se přirozeně a nenuceně. Musel to být výsledek mnohaletého úsilí.

„Určitě nejsi odsud, že ne?“ pronesl příjemným polohlasem a propaloval ji přitom pohledem.

Moc si přála, aby se líbila i ona jemu. Na jeho otázku odpověděla: „Jsem z jihu a nejsem tu dlouho. Na večírek mne pozval můj šéf, pan Pavoni, ale nikoho jiného tu neznám.“

„Nic si z toho nedělej. Teď už jsem tady já. Jmenuju se Gianni Forlani a bydlím sto metrů odsud. Můj otec je majitelem hotelu Sabotino.“ Vypadalo to, že předpokládá, že Lara ví, kde se hotel nachází.

I když byla v Miláně krátce, skutečně už hotel znala. Šla tam dohodnout rezervaci pro jednoho z klientů pana Pivata. Při té příležitosti poznala Gianniho otce, velmi charismatickou osobnost. Jeho syn byl ale ještě k tomu velmi přitažlivý. Laře se líbil způsob, jakým se na ni usmíval, i jistota, která z něj vyzařovala.

Od toho večera se Lara a Gianni začali vídat a velmi brzy spolu začali chodit. Na to, že byl Gianni synem velmi vysoce postaveného muže, se choval skromně a vůbec nebyl namyšlený. Jednoho dne se jí svěřil:

„Jsem černá ovce rodiny. Otec mě vydědil, a kdyby nebylo mojí matky, žil bych dneska jako žebrák.“

Lara poznala Gianniho matku a postupně i celou jeho rodinu. Bylo to přesně, jak říkal. Neměl žádný majetek. Pracoval pro jednu farmaceutickou společnost a pro osobní uspokojení se stal také psychologem. Když necestoval, trávil hodiny zavřený v pracovně a snažil se druhým pomoci vyřešit jejich problémy.

Byl velmi šarmantní a na jeho tváři nikdy nechyběl úsměv. Uměl se ovládat, byl sebevědomý, vyrovnaný, nikdy nekřičel a nerozcíloval se. Byl vždy trpělivý.

Zamilovala se do něj až po uši. Začali spolu žít a nakonec se i vzali. Lara se rozhodla této velké lásce zasvětit celý svůj život.

Až do toho rána považovala Lara svého manžela za dokonalého muže: věrného a milujícího a skutečně věřila tomu, že jejich láska bude trvat věčně.

Nikdy neměla ani nejmenší podezření, že by ji Gianni podváděl. S nevěrou se potýkaly jiné páry, jejich vztahu se tento problém vyhýbal. Tak si to alespoň až do dnešního dne myslela. Teď stála tváří v tvář kruté realitě. Podvedenou ženou byla ona sama.